

La Rentadora

Un relat de: [aurora marco arbonés](#)

La Rentadora

El 5 de Maig, dia de San Eutimi, hi va haver un daltabaix a casa nostra. Un dels pitjors daltabaix que es poden donar en una família. Ras i curt: es va espatllar la rentadora. Veníem de passar el pont de l'1 de Maig a la torre on, a banda de fer neteja, com sempre, havíem cuinat carn a la brasa, carxofes i patates al caliu, escalivada, llonganissa, botifarra i altres menges igualment greixoses. Que per què explico el menú? Doncs perquè us feu una idea de la qualitat de les taques i de l'olor a fum que impregnava la nostra roba. Quatre dies amb una dieta similar donen per omplir-ne un bon cubell. De fet, quan vaig abocar la roba de la bossa, sobresortia del recipient d'una manera escandalosa.

"Bé, a la feina" em dic, "caldrà omplir ben bé tres rentadores". Introdueixo la roba a l'aparell, polso la tecla del rentat i no es produeix ni un sol moviment. Després de la tercera temptativa, em comença a agafar pànic, però fent un esforç per guardar les bones formes i, abans de sacsejar la rentadora de mala manera, procedeix a un interrogatori. "A veure, i ara què et passa?" pregunto educadament. De sobte sento una veu d'ultratomba que diu "Que què passa? que ja n'estava fins als c...., explotadors!" Vaig quedar ben esbalaïda, no solament per la grolleria sinó també per l'expressió emprada, ja que pertanyent la rentadora al gènere gramatical femení, lo dels c....ho vaig trobar poca-solta, no venia a compte. Tot i els impropis que m'havia dedicat, vaig reconèixer que tenia raó, que deu anys de refregar calçotets, pantalons, bruses, camises i mitjons n'hi ha per cremar qualsevol. Abans de declarar el RIP final però, vaig intentar una última temptativa de tractament professional, i vaig telefonar al tècnic de la casa B.... Un cop explicats els símptomes de l'aturada (obviament, naturalment, les injúries rebudes) el tècnic va sentenciar: "això són les "escobilles". "Les escobilles?", que dic jo, "no podria ser el motor?" "No, senyora" em respon amb displicència, "jo en reparo cada dia i sé el que porto entre mans" "Vostè perdoni" faig jo, "i aquestes "escobilles" quan em costaran?" "Doncs miri, senyora, ha de comptar 100 euros, més el desplaçament, la mà d'obra i l'IVA". "I quan passarien a reparar-la?" "Ui, de moment he d'anar a Alpicat i després tinc tot el dia ocupat. Piqui passat demà i ja veure'm com va la feina." Em va agafar una suor freda i ja em vaig imaginar a mi mateixa somiant, durant dos dies, muntanyes de roba que m'enterraven viva.

Com que la cosa era qüestió de vida o mort i com que el pressupost de la reparació prometia ser elevat (fins i tot abusi) vam procedir a la compra d'una nova rentadora que ens tragués la roba del davant. Jo la volia com l'altra i vaig fer una ronda per la botiga d'electrodomèstics a la recerca d'una germana de la finada. Però, es clar, havien passat deu anys i allò del programador de rentat que girava era ja un sistema obsolet. Així doncs, vaig haver de claudicar i al cap de dues hores (vam dir que el cas era molt greu) ens va arribar a casa una rentadora que semblava ben bé una nau espacial, com la cabina de Star Trek: llums blavoses i psicodèliques que s'encenien i s'apagaven, i res de donar voltes al programador: tot era digital. Val a dir que era més elegant que l'altra, però què voleu, a mi m'agraden les coses de tota la vida. Com que encara em ressonaven les paraules injurioses de la difunta, a aquesta vaig decidir tractar-la amb deferència i vaig començar per batejar-la. Eutimia, li vaig posar, un cop consultat el santoral del dia. Em va semblar un nom prou adient per una rentadora. No sé què en penseu vosaltres però Bibiana o Vanessa em sembla que no hagués pas fet el cas.

Un cop batejada i beneïda, calia desxifrar la utilitat de tots aquells botons que indicaven les funcions de l'estri. Jo ja havia interrogat els dos empleats que l'havien carregada (un gallec amb accent canari i un jove que no deia ni mu) però no en vaig treure l'aigua clara. "Lea, lea las instrucciones, que nosotros sólo sabemos que para ponerla en marcha hay que pulsar el botón más grande". Mira quin ajut! Se'n van humitejar les mans per l'angúnia. Jo sóc de la generació del pa sucacat amb oli i totes les punyetetes electròniques em van grans, si ni tant sols sé per a què serveixen tots els botons de la tele...! Sobreposant-me a la situació, vaig decidir que no tenia més remei que enfrontar-me a l'Eutimia. "Tu pots", em vaig dir, "trauràs l'entrellat del manual o no et dius Ramona". Val a dir que un cop posada en matèria la cosa tampoc era tan difícil i l'Eutimia i jo vam acabar intimant.

Ara és l'alegria de la meua llar, neta com una patena, silenciosa com un ratolí d'església i honrada com la que més: no he trobat a faltar ni un mitjó, ni un cordó dels keds, ni un sol botó. I alegre...! Somriu amb els seus ulls i boca blaus resplendents, sabent que la seva presència és imprescindible per la pau i bon funcionament de casa meua. És a dir que té la paella pel mànec...!

AURORA MARCO I ARBONÉS

Maig del 2008